

HISTÒRIA MODERNA DEL MAR

CAPÍTOL 2: De la Guerra de Successió del Bosc de Brocelaina

(Primera part: tot va començar a l'illa de Däurmon)

1. Estanislau Puigsagordi, l'excursionista i escalador català que mai va ser famós ni tan sols mínimament reconegut al seu país, tenia un objectiu molt clar: havia vingut fins a l'illa de Däurmon a fer un cim, i el coronaria abans del migdia com es deia Estanislau.

L'obsessió per fer cims que havia desenvolupat aquest home era força curiosa. Era un home molt tossut, sí, però això era força corrent a casa seva. El que resultava ridícul era el seu objectiu: coronar els cims més primers del planeta. Ell, és clar, no creia que fos ridícul doncs ningú ho havia fet mai abans, i calia ser, a més d'un bon excursionista, un gran escalador. Però era un repte que no interessava a ningú més que a ell.

A l'illa de Däurmon, visible des de qualsevol punt, s'alça imponent el volcà Kacrema, que Estanislau Puigsagordi vorejava en direcció al Pic Petit, el seu objectiu. Aquest pic era el punt més alt d'una muntanya propera al volcà, que va rebre impactes molt forts de lava i roca volcànica en una de les erupcions més destructores que es recorden a l'illa, i que donà al pic la forma d'un llumí.

Abans d'enfilar-se al pic, li va semblar veure una illa a la llunyania, però era un moment important i s'havia de concentrar en l'escalada. Va treure la corda i va posar fil a l'agulla. En pocs minuts va ser a dalt, i gaudia d'un d'aquells moments seus tan íntims. Al cim no hi havia més espai que per seure-hi, és per això que estava ben lligat amb la corda, doncs no perdia mai l'oportunitat de menjar-se una poma mentre mirava a l'horitzó. I si calia, com era el cas, li quedava una mà per treure els prismàtics i gaudir de tots els detalls de les vistes úniques que oferien els seus cims.

Ara buscava una cosa en concret: una illa. No recordava haver vist cap illa propera al mapa. Però la va trobar, i tant! I els seus ulls es van obrir com plats quan va veure el punt més alt de l'illa amb els prismàtics. Era una punta afilada d'una muntanya molt alta i escarpada. Com podia ser? Semblava de mentida, sobresortia d'una gran serralada i semblava formada d'una roca molt fosca. I no l'havia vista mai abans.

No va poder pensar en res més mentre tornava cap al poble. Només cap al final, hi havia una altra cosa que li rosegava l'ànima: un bon plat de macarrons i una cervesa! Va anar directament al bar i va seure en una taula que tocava a la finestra. Mentre esperava el seu plat de macarrons, gaudia del descans, una bona cervesa i una vista calmosa del mar.